

u spoluobčanů, uváží-li se, že i zcela bezdůvodná a vymyšlená tvrzení, dotýkající se cti napadeného, docházejí snadno víry v nesoudné nebo neinformované veřejnosti a obrana proti takovému útoku, zejména, stali se tiskem, bývá nesnadná a zřídka úspěšná, zanechávajíc na to v interestovaných kruzích často dojem, že »na věci bylo přece něco pravdy« dle zásady »calumniare audacter — semper aliquid haeret«. Dlužno proto souhlasiti s prvním soudem, že pohrůžka obžalovaného spadá pod ustanovení §§ 98 a 99 tr. zák., ježto jde zřejmě o pohrůžku ublížením na cti.

Čís. 1710.

§ 153 tr. zák. nevyžaduje poškození míry v §u 411 tr. zák. vyřčení, ani úmyslu na těle zraniti; stačí úmysl zle nakládati. Neklade váhu na objektivní povahu poškození, nýbrž na poměr pachatele k napadenému nebo na vztah činu k určité veřejné funkci.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1924, Kr I 774/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. října 1923, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem těžkého ublížení na těle dle §u 153 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Vytká-li zmateční stížnost, že rozsudek jest neúplným, nezjistiv domněle skutkové náležitosti zločinu podle §u 153 tr. zák., zda stěžovatel zamýšlel přivoditi poranění policejního strážníka, neuplatňuje neúplnosti výroku o rozhodné skutkové okolnosti ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř., nýbrž nesprávné posouzení věci po stránce právní, tedy vzhledem k návrhu, by byl z obžaloby propuštěn, zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř. V tomto směru zmateční stížnost neprávem vytýká, že napadený rozsudek neobsahuje zjištění, že stěžovatel měl úmysl, způsobiti strážníkovi zranění. Ze slov rozsudečného výroku, který tvoří s důvody jednotný celek, »zúmyslně na těle lehce zranil«, jest zřejmo, že slovo »zúmyslně« v třetím odstavci důvodů rozsudku vztahuje se nejen ke slovům »obžalovaný udeřil strážníka rukou do brady«, nýbrž i ke slovům »a způsobil mu lehké zranění« a že tudíž rozsudek nalézacího soudu zjišťuje přímý úmysl obžalovaného, strážníka poškoditi na těle, zraniti ho. I kdyby tomu tak bylo, jak zmateční stížnost neprávem se domnívá a rozsudek by shora uvedeného zjištění neobsahoval, nebylo by lze ani pak zmateční stížnosti přisvědčiti. Stěžovatel neprávem se domnívá, že ke skutkové povaze §u 153 tr. zák. se vyhledává přímý úmysl pachatelův, způsobiti zranění, a že nestačí, jako ke skutkové povaze zločinu dle §u 152 tr. zák., pouhý dolus indirectus. Zločin dle §u 153 tr. zák. předpokládá, že pachatel v nepřátelském úmyslu, t. j. v úmyslu, předsevzítí jednání proti tělesné neporušenosti úmyslně některé z osob v §u 153 tr. zák. uvedených na těle ublíží, ve smyslu výrazu, tomuž v obecné mluvě přiřkládáném a nevyžadujícím míry vyznačené v §u

411 tr. zák. K tomu postačí úmysl, zle nakládati. Úmysl, na těle zraniti, není podstatným znakem zločinu podle Šu 153 tr. zák. § ten mluví jen o úmyslném na těle ublížení, a je přiřaděn k Šu 152 tr. zák. Ze srovnání Šu 152 a Šu 153 tr. zák. jest pak zřejmo, že rozdíl mezi oběma není v různosti úmyslu, nýbrž, že v Šu 152 klade se váha na objektivní povahu poškození, v Šu 153 naproti tomu na poměr pachatele k napadenému nebo na vztah činu k určité veřejné funkci napadeného (rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu vídeňského ze dne 18. ledna 1879, čís. 13.084 č. 189 sbírky). Stejně podle rozhodnutí Nejvyššího soudu československého Sb. n. s. č. 139 stačí pouhý nepřátelský úmysl pachatelův, nastalo-li lehké poškození, za ostatních podmínek k odsouzení pro zločin dle Šu 153 tr. zák.

Čís. 1711.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

S hlediska Šu 1 zákona nesejde na tom, může-li věřitel dojiti částečného neb úplného uspokojení ze jmění jiných osob, za tutéž jeho pohledávku spoluzavázaných.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1924, Zm I 195/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 8. února 1924, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přečinem podle Šu 1 zákona z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmatečná stížnost obžalované, dovolávající se zmatků Šu 281 čís. 4 a 9 a) tr. ř., jest bezdůvodna. S hlediska Šu 281 čís. 4 tr. ř. shledává stížnost odsuzující výrok zmatečným, poněvadž soud zamítl jako zbytečné návrhy obhajobou při hlavním přeličení činěné, by cena usedlosti spoluručitelů obžalované byla zjištěna soudním odhadem a vyžádány byly exekuční spisy o exekuci na majetek hlavních dlužníků. Zmatečná stížnost dovozuje rozhodný význam těchto návrhů z úvahy, že vzhledem k prohlášení svědka Jana V-a, zástupce věřitelky, že s vymáháním pohledávky proti obžalované bude posečkáno až do výsledku dražby inventáře B-ých, nebylo by lze mluvit v tomto případě o exekuci, hrozící obžalované, a kdyby se ukázalo, že výtěžek za inventář B-ých stačí ku krytí pohledávky záložny, o nastalé škodě vůbec, natož o škodě 100 Kč převyšující (§ 1 zákona o maření exekuce). Pokud soud, nezjistiv, jak dalece pohledávka záložny kryta jest jměním ostatních ručitelů po případě výsledek dražby inventáře B-ých, odsoudil obžalovanou pro přečin Šu 1 citovaného zákona, jest prý rozsudek právně pochybným a dle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. zmatečným. Než právem odmítl soud provedení navržených důkazů jako bezúčelných. Neboť na rozdíl od zločinu podvodu, jenž dán by byl, kdyby šlo pachateli o to, by věřitele vůbec o hodnotu jeho pohledávky připravil a tím ho na majetku poškodil, stačí pro skutkovou podstatu Šu 1 zákona o maření